

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Hübnera a soudkyň JUDr. Ivy Březinové a Mgr. Markéty Jiráskové v právní věci žalobce: JUDr. T. S., nar. bytem, zast. Mgr. Lukášem Matějkou, advokátem se sídlem Pražská 140, 261 01 Příbram, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, IČO: 000 25 429, se sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2, o zapl. 525.047,- Kč, o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 10. 2016, č.j. 27 C 58/2015-186,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu o zaplacení částky 525.047,- Kč (výrok I.) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 300,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).

Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení jednak částky 25.047,- Kč (po částečném zpětvzetí žaloby a zastavení řízení co do částky 9.801,- Kč) z titulu náhrady škody vzniklé dvěma nezákonnými rozhodnutími, a to jednak usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Příbram, SKPV, odd. hospodářské kriminality, ze dne 19. 2. 2014, č.j. , kterým bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání zločinu sjednání výhody při zadávání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle

§ 256 odst. 1, 2 písm. a) tr.zák. a přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zák., a dále usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru [REDAKCE] SKPV, odd. hospodářské kriminality, ze dne 26. 8. 2014, č.j. [REDAKCE], kterým bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání zločinu sjednání výhody při zadávání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. Dále se žalobce po žalované domáhal zaplacení částky 250.000,- Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím, a to usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru [REDAKCE] SKPV, odd. hospodářské kriminality, ze dne 26.8.2014, č.j. [REDAKCE], a částky 250.000,- Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci nesprávným úředním postupem orgánů činných v trestním řízení, neboť došlo k „masivnímu úniku informací z policejního spisu“.

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobce uplatnil u žalované dne 25. 2. 2015 nárok na zaplacení náhrady škody a nemajetkové újmy v celkové výši 534.848,- Kč z titulu nezákonných rozhodnutí a z titulu nesprávného úředního postupu. Žalovaná stanoviskem ze dne 14. 12. 2015 neshledala uplatněný nárok důvodným ohledně nákladů vynaložených na obhajobu, neboť tento nárok nebyl přes výzvu doložen, jako adekvátní satisfakci nemajetkové újmy vzniklé žalobci nezákonným trestním stíháním shledala konstatování vydání nezákonného rozhodnutí a omluvu, které ve stanovisku učinila. Proti žalobci a dalším obviněným bylo usnesením policejního orgánu ze dne 19. 2. 2014 zahájeno trestní stíhání, které bylo usnesením státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 24. 3. 2014, č.j. [REDAKCE] zrušeno a věc byla vrácena policejnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí. Trestní stíhání žalobce bylo opět zahájeno policejním orgánem usnesením ze dne 26. 8. 2014, které bylo opět zrušeno usnesením státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 29. 9. 2014, č.j. [REDAKCE] a zároveň bylo rozhodnuto o odložení věci, neboť se nejedná o podezření z trestného činu. Žalobce byl v průběhu trestního stíhání zastoupen advokátem, který vykonal v obou případech 2 úkony právní služby - převzetí a příprava zastoupení, stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Poskytnuté právní služby byly vyúčtovány fakturou č. [REDAKCE] ze dne 16. 8. 2016 znějící na částku [REDAKCE] - Kč a fakturou č. [REDAKCE] ze dne 16. 8. 2016 znějící na částku [REDAKCE] - Kč. O zahájení trestního stíhání v obou případech informovala média, jakož i o tom, že obě usnesení o zahájení trestního stíhání byla státním zástupcem zrušena a že trestní stíhání bylo odloženo. Po zahájení trestního stíhání žalobce zahájilo představenstvo České advokátní komory řízení o možnosti pozastavení výkonu advokacie osobou žalobce. Žalobce vypověděl, že se specializuje na [REDAKCE] a [REDAKCE] musel klientům vysvětlovat, proč je trestně stíhán. Po volbách, ve kterých vyhrála opozice, zaznamenal odliv klientů. Měl obavy z budoucnosti, Česká advokátní komora s ním opakovaně zahájila řízení o pozastavení výkonu advokacie, měl v té době malé dítě, manželka byla na mateřské dovolené, musel hradit hypotéku. Vše mělo negativní dopad na psychiku žalobce, nebyl schopen soustředit se na práci v obvyklé míře. Byla poškozena pověst žalobce coby advokáta. Usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 12. 3. 2015 byla odložena věc podezření ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci veřejné osoby, z jehož spáchání byl podezřelý dosud neustanovený příslušník Policie ČR, který měl od února do října 2014 opakovaně neoprávněně poskytovat médiím informace týkající se trestního řízení.

Na podkladě těchto skutkových zjištění soud prvního stupně uzavřel, cituje ustanovení § 1 odst. 1, § 2, § 3, § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1, § 31 odst. 1, 2 a § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné

moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v platném znění (dále i jen „OdpŠk“), že obě usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce jsou nezákonnými rozhodnutími ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk, neboť se jedná o rozhodnutí, která jsou vykonatelná bez ohledu na právní moc (usnesení o zahájení trestního stíhání je třeba doručit obviněnému nejpozději na počátku prvního výslechu /§ 160 odst. 2 tr. řádu/ a stížnost proti němu nemá odkladný účinek /§ 141 odst. 4 a § 160 odst. 7 tr. řádu/), a která byla ke stížnosti žalobce pro nezákonnost zrušena.

Ohledně náhrady škody spočívající v nákladech na obhajobu ve výši 25.047,- Kč byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Soud prvního stupně uvedl, že žalovaná v průběhu řízení učinila nesporným, že tvrzené právní služby poskytnuty byly, zpochybňovala pouze jejich výši. Soud prvního stupně vycházel z toho, že odměna za 2 úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě obhajoby dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu pak dle § 7 advokátního tarifu činí 2 x 2.300,- Kč. Za 2 úkony právní služby spočívající v podání stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání nelze dle soudu prvního stupně přiznat plnou odměnu, neboť za tyto úkony nenáleží obhájci dle judikatury odměna v plné výši, nýbrž ve výši ½ odměny podle advokátního tarifu (k tomu odkázal na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 1. 2007, sp. zn. 7 To 161/2006); odměna proto činí 2 x 1.150,- Kč. Po připočtení paušální náhrady ve výši 300,- Kč za každý úkon právní služby dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a 21% DPH ve výši 1.701,- Kč dospěl soud prvního stupně k závěru, že náklady žalobce vynaložené na zrušení nezákonných rozhodnutí činí celkem částku 9.801,- Kč, tedy částku, kterou již žalovaná žalobci uhradila a ohledně které bylo řízení k zpětvzetí zastaveno. Soud prvního stupně se neztotožnil s názorem žalobce, že je namíste aplikovat § 12 odst. 1 advokátního tarifu a odměnu zvýšit na trojnásobek, neboť dle jeho názoru se nejednalo o úkony právní služby mimořádně obtížné (nebylo třeba užít cizího práva či jazyka, nejednalo se ani o věc skutkově či právně mimořádně obtížnou); nejednalo se ani o úkony mimořádně časově náročné či úkony, které by byly činěny v pozdních nočních hodinách nebo o svátcích či víkendech.

K zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé žalobci druhým nezákonným rozhodnutím (o zahájení trestního stíhání) soud prvního stupně uvedl (odkazuje při tom na judikaturu Nejvyššího soudu), že žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání zločinu podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák., za který mu hrozilo uložení trestu odnětí svobody na dvě léta až osm let. Vzhledem k tomu, že žalobce je bezúhonnou osobou, uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody nebylo pravděpodobné. Žalobce nebyl stíhán vazebně. Povaha uvedeného trestného činu v obecné rovině nepůsobí takové společenské odsouzení stíhaného, jako je tomu u trestných činů proti životu a zdraví, proti svobodě a lidské důstojnosti či trestné činy hrubě narušující občanské soužití. Ze skutečnosti, že byla trestně stíhána osoba veřejně činná, pak nelze v obecné rovině dovodit vznik nemajetkové újmy ani ve větší ani v menší míře. Trestní stíhání trvalo po velmi krátkou dobu. K excesivnímu způsobu jednání orgánů činných v trestním řízení nedošlo, žalobcem tvrzený nezákonný únik informací z vyšetřovacího spisu pak prokázán nebyl. Soud prvního stupně uzavřel, že negativní dopady do profesního života žalobce v tvrzeném rozsahu prokázány nebyly, z dokazování naopak vyplynulo, že odliv klientů žalobce zaznamenal až poté, kdy v komunálních volbách zvítězila opozice. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalovanou učiněné konstatování práva a omluva jsou satisfakcemi adekvátními nemajetkové újmě vzniklé žalobci, a žalobu ohledně nároku na zaplacení finančního zadostiučinění ve výši 250.000,- Kč zamítl. Pro úplnost připomněl, že dle ustálené judikatury je i konstatování

porušení práva plnohodnotnou satisfakcí nemajetkové újmy a nelze ho proto nikterak bagatelizovat.

K zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé nesprávným úředním postupem spočívajícím v masivním úniku informací z policejního spisu soud prvního stupně uvedl, že poskytování informací o probíhajícím trestním řízení prověřovala i Generální inspekce bezpečnostních sborů, kdy bylo zjištěno, že tisková mluvčí Policie ČR zveřejnila tiskovou zprávu týkající se prvního usnesení o zahájení trestního stíhání, přičemž novinářům sdělila základní informace v omezeném rozsahu bez uvedení osobních údajů obviněných, a že o druhém zahájení trestního stíhání již tisková mluvčí žádné informace neposkytovala, že právo na poskytnutí informací si vyhradilo státní zastupitelství, které pouze potvrdilo médiím informaci o opakovaném vydání usnesení o zahájení trestního stíhání. Vzhledem, k tomu, že žalobce, ač soudem poučen dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., neprokázal (a ani řádně nedotvrdil), že by k poskytování informací médiím ze strany orgánů činných v trestním řízení v rozporu s § 8a a §8b tr. řádu došlo, soud prvního stupně žalobu i ohledně nároku na zaplacení finančního zadostiučinění ve výši 250.000,- Kč zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud prvního stupně dle úspěchu ve věci s poukazem na § 142 odst. 2 a § 151 odst. 3 o. s. ř. a vyhl. č. 254/2015 Sb., podle nichž přiznal v řízení větší měrou úspěšné žalované 1/3 vynaložených nákladů řízení spočívajících v náhradě tří paušálních nákladů po 300,- Kč za vyjádření se k žalobě a účast na jednáních dne 4. 8. 2016 a 6. 10. 2016, tj. ve výši 300,- Kč.

Žalobce napadl rozsudek soudu prvního stupně včasným a přípustným odvoláním, ve kterém uvedl, že soud prvního stupně učinil na základě provedených důkazů nesprávné skutkové závěry a tyto pak nesprávně právně posoudil. Soud prvního stupně dle žalobce nesprávně vyhodnotil případnost aplikace § 12 odst. 1 advokátního tarifu v případě určení výše účelně vynaložených nákladů žalobce na jeho obhajobu, neboť zcela pomínil fakt, že oba případy převzetí jeho obhajoby a sepisu následné stížnosti byly časově velice náročné úkony, přičemž v rámci (úspěšné) právní argumentace vůči orgánům veřejné moci musel obhájce aplikovat právní argumentaci z několika (a to odborně velice náročných a s trestním právem přímo nesouvisejících) oblastí práva. Žalobce dále uvedl, že hodnocení nároku na náhradu nemajetkové újmy soudem prvního stupně bylo dosti formální. Žalobce se předně domnívá, že považovat masivní mediální prezentaci obsahu a předmětu trestního spisu, jakož i údajů o jeho osobě, za prostý „důsledek zásady veřejnosti trestního řízení“, je v daném případě naprosto neadekvátní jednak s ohledem na jednotlivé souvislosti všech žalobcem popisovaných (a z důkazů zjištěných) jednání, které jeho trestní stíhání provázely, jednak i s ohledem na fakt, že v dané fázi bylo trestní řízení ještě ve fázi neveřejné. Z provedených důkazů je však podle názoru žalobce zcela zřejmé, že celé trestní řízení bylo pouze zneužíváno k politické

což vyplývá i ze skutečnosti, že se příslušní vybraní novináři dozvěděli o druhém rozhodnutí policejního orgánu v bezprostřední časové návaznosti na jeho vydání, a to dříve, než sám žalobce i ostatní obvinění. Je sice pravdou, že se konkrétní osoba, která dané informace poskytovala vybraným novinářům (jejichž okruh byl stále stejný), nepodařilo ztotožnit, přitom z provedených důkazů vyplývá, že přinejmenším u některých informací je zcela zřejmé, že tyto musel poskytnout novinářům buď policejní orgán, nebo dozorcující státní zástupce, neboť nikdo jiný k takovým informacím přístup v dané době neměl. Stát v tomto případě nese ve vztahu k žalobci objektivní odpovědnost za takový únik informací, které se s ohledem na § 2 OdpŠk nemůže zprostit. Žalobce byl obětí daného postupu policejního orgánu a jako takový byl poškozen nejen na své dobré pověsti, ale

i formou úbytku klientů. I bez těchto skutečností je zřejmé, že žalobce jako advokát, který se zabývá [REDAKCE] utrpěl nezákonným trestním stíháním a s tím spojenou medializací závažnou újmu, neboť byla přinejmenším podstatně ohrožena důvěra v jeho osobu na straně jeho klientů tohoto druhu, a to právě s ohledem na charakter jemu přisuzované trestné činnosti, která se činnosti [REDAKCE] měla přímo dotýkat. Všechny popsané skutečnosti pak odůvodňují v žalobci názor, že pouhé konstatování žalovaného, navíc učiněné až po podání žaloby, o tom, že předmětné rozhodnutí bylo nezákonné, k nápravě nemajetkové újmy, způsobené žalobci, rozhodně nepostačí a soud by v daném případě, s ohledem na to, že k nemajetkové újmě na straně žalobce bez všech pochybností došlo, měl žalobci přiznat zadostiučinění v penězích. Žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalované uloží povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 525.047,- Kč a náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Žalovaná se k odvolání žalobce nijak nevyjádřila, k nařízenému odvolacímu jednání se po předchozí písemné omluvě nedostavila, o odročení jednání nežádala, soud proto jednal a rozhodl v její nepřítomnosti dle § 101 odst. 3 ve spojení s § 211 o. s. ř.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Odvolací soud po přezkumu napadeného rozsudku konstatuje, že soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, ze kterých čerpal správná skutková zjištění (o průběhu trestního řízení, resp. zejména pak o jeho výsledku). Takto správně zjištěný skutkový stav posoudil příléhavým způsobem i po stránce právní, aplikuje přitom (správně) příslušná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb.

V první řadě je správný závěr soudu prvního stupně o tom, že obě usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 19. 2. 2014 a ze dne 26. 8. 2014 jsou nezákonnými rozhodnutími ve smyslu § 8 odst. 1, 2 OdpŠk, neboť se jednalo o rozhodnutí, která byla vykonatelná bez ohledu na právní moc (stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání nemá odkladný účinek /§ 141 odst. 4 a § 160 odst. 7 tr. řádu/), a která byla ke stížnosti žalobce pro nezákonnost zrušena.

V daném případě trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením, čímž mu vznikl nárok na náhradu škody z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., resp. nárok na náhradu nemajetkové újmy dle § 31a odst. 1, 2 cit. zák.

Odvolací soud se zcela ztotožňuje se soudem prvního stupně, pokud dospěl k závěru, že žalobci vznikla v příčinné souvislosti s vydanými nezákonnými rozhodnutími škoda spočívající ve vynaložených nákladech na obhajobu ve smyslu § 31 odst. 1, 2 a 3 OdpŠk, a to za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava obhajoby advokátem Mgr. M. [REDAKCE] J. [REDAKCE] a Mgr. M. [REDAKCE] Č. [REDAKCE] po 2.300,- Kč dle § 10 odst. 3 písm. c) a § 11 odst. 1 písm. a) zák. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále i jen „AT“), za 2 úkony právní služby (stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání) po 1.150,- Kč dle § 10 odst. 3 písm. c) a § 11 odst. 2 písm. d), odst. 3 AT (s příléhavým odkazem soudu prvního stupně na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 1. 2007, sp. zn. 7 To 161/2006), paušální náhrada hotových výdajů za 4 úkony právní služby po 300,- Kč a 21 % DPH ve výši 1.701,- Kč, celkem ve výši 9.801,- Kč. V této části bylo řízení z důvodu zpětvzetí žaloby zastaveno, neboť žalovaná tuto částku žalobci po zahájení řízení uhradila. Ve zbývajícím rozsahu, co do požadavku žalobce

na zaplacení 25.047,- Kč soud prvního stupně žalobu zamítl, když se neztotožnil s názorem žalobce, že odměnu za úkon právní služby je třeba zvýšit na trojnásobek dle § 12 odst. 1 AT z důvodu složitosti věci. S tímto závěrem soudu prvního stupně (který byl náležitě odůvodněn) se odvolací soud zcela ztotožňuje a dodává, že obrana žalobce obsažená ve stížnosti proti prvnímu usnesení o zahájení trestního stíhání spočívala v tom, že žalobce nebyl jmenován členem komise, pouze se účastnil jejího jednání, v obraně rozebíral znaky veřejné soutěže a dovedl, že stíhané jednání veřejnou soutěží nebylo. Samotná rozsáhlost stížnosti neodůvodňuje použití § 12 odst. 1 AT, navíc žalobce je sám odborníkem v oblasti práva [REDAKCE], mohl proto svému obhájci otázky přesahující oblast práva trestního objasnit. Žalobce ve svém odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně uvádí, že druhé usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání bylo prakticky téměř totožné s prvním, proto dle názoru odvolacího soudu i druhá stížnost podaná proti němu obhájcem žalobce byla argumentačně velmi obdobná. Důvod pro použití § 12 odst. 1 AT tak v posuzovaném případě není dán.

Žalobce se dále domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 250.000,- Kč z titulu (druhého) nezákonného rozhodnutí (§ 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a 2 a § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk), kterým je usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru [REDAKCE] SKPV, odd. hospodářské kriminality, ze dne 26. 8. 2014, č.j. [REDAKCE] kterým bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání zločinu sjednání výhody při zadávání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák.

Soud prvního stupně při stanovení formy či výše zadostiučinění vycházel správně především z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání a z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozeného, přiléhavé jsou i jeho odkazy na judikaturu Nejvyššího soudu. Odvolací soud se tak se závěry soudu prvního stupně (zejména o neprokázání tvrzené intenzity zásahů do osobnostní sféry žalobce, jakož i o neprokázání vedení trestního řízení za účelem ovlivnění komunálních voleb [REDAKCE] jako správnými ztotožňuje a v podrobnostech na ně pro stručnost odůvodnění svého rozhodnutí odkazuje.

Odvolací soud též dodává, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání se poskytuje poškozeným v penězích obvykle v případech, kdy trestní stíhání trvá podstatně déle než jeden měsíc, jak tomu bylo v případě žalobce, u kterého se trestní řízení nedostalo ani do stádia podání obžaloby či řízení před soudem, případně se poskytuje u vazebně stíhaných poškozených, a pokud došlo k výrazným zásahům do jejich osobní, rodinné, pracovní či jiné sféry života.

Ve vztahu k zásadě veřejnosti trestního řízení vyjádřené v § 2 odst. 10 tr. řádu odvolací soud souhlasí se žalobcem, že v přípravném řízení tato zásada obecně neplatí, neboť se vztahuje zásadně jen na řízení před soudem. Je však správný závěr soudu prvního stupně o tom, že nedošlo k excesivnímu způsobu jednání orgánů činných v trestním řízení při poskytování informací o své činnosti veřejnosti (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011), proto medializaci nelze v tomto případě přičíst k tíži státu.

Žalobce se konečně domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 250.000,-Kč z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v „masivním úniku informací z policejního spisu“ ve smyslu § 13 odst. 1 věty první OdpŠk. Soud prvního stupně zcela správně poukázal na to, že vznik nemajetkové újmy se v tomto případě nepředpokládá, a je

tak na žalobci, aby její vznik, jakož i existenci nesprávného úředního postupu a příčinné souvislosti, tvrdil a prokázal. Odvolací soud se i v tomto případě se závěry soudu prvního stupně o neprokázání tvrzeného nesprávného úředního postupu (tzn. že by došlo k poskytování informací médiím ze strany orgánů činných v trestním řízení v rozporu s § 8a a § 8b tr. řádu) ztotožňuje a zcela odkazuje na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozsudku, zejména s ohledem na výsledky prověřování tvrzeného úniku informací Generální inspekcí bezpečnostních sborů.

Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, a to včetně správného výroku o nákladech řízení (výrok I.).

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř., výkladem a contrario. V odvolacím řízení úspěšné žalované přísluší náhrada nákladů řízení odpovídající paušální náhradě hotových výdajů podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 1 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb. Vzhledem k tomu, že žalované v odvolacím řízení žádné náklady nevznikly, rozhodl odvolací soud, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů odvolacího řízení právo (výrok II.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek stanovených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 2. května 2017

JUDr. Petr Hübner, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marta Vyhnalová